

IRENA MONDEKOVÁ

SMEČKA

A DALŠÍ POVÍDKY

SMEČKA

a další povídky

Irena Mondeková

OBSAH

SMEČKA	4
ZRCADLO	9
ABSCES	13
ZAHRADA	17
POMOCNÍK	18
HVĚZDIČKA	27
PROTIPROUD	29
CHCEŠ-LI VIDĚT MĚSÍC...	31
DIVOKÉ VODY	35
NEHODA	37
ŠKVÍROU VE DVEŘÍCH	44
KONEC LÉTA	46
ZÁHADA ZTRACENÉHO KOHOUTA	54

SMEČKA

Štěkot psů postupně umlkal.

Muž s klíčem se přidržoval pevných kari sítí. Kašlal tak, že připomínal štěkající srnu. Sípál jako zadřené ložisko. Psy v klecích neznámé zvuky natolik zaujaly, že po jejich směru natáčeli slechy.

Muž sundal ceduli: Azyl pro týrané psy a odemknul.

Sledovalo ho sedm párů očí. Obcházel kotce a zvedal kovové petlice. Strhnul roušku z obličeje, protože psům vadila. Ihned přestali vrčet. Rotvajler, doga, čuvač, americký pitbul a pár dalších vycházeli na prostranství před klecemi. Zůstali bezradně stát.

„Jděte, kamarádi, běžte, máte volno! Utíkejte,“ zaskuhral správce sotva popadaje dechu a ukázal prstem kupředu, do tmavé krajiny. Zapotácel se.

Bon, nejmohutnější ze všech, váhavě vykročil. Sklonil svoji hlavu nad ležícím člověkem a pomalu olíznul horečkou opocené čelo.

Spatřil, jak v listí stromů zasvítily blížící se reflektory. Citlivé uši zachytily houkání sanity. Rychle se blížila.

Dal se do klusu. Hlavně už být co nejdál od hluku a světla.

Vzduch voněl po jaru, po volnosti. Dalších šest psů se rozutíkalo za ním.

Bon je instinktivně vedl do nezabydlených svažitých lesů a luk v místech bývalé státní hranice. Po dlouhém, vyčerpávajícím běhu se zastavil.

Terén zrovna vybízěl vytvořit si na vyvýšenině strategický pelech s výhledem do všech stran. Bon ulehl na kamenný výstupek a s vyplazeným jazykem prudce oddechoval. Ostatní se naskládali kolem.

Právě se zrodil přirozený vůdce smečky.

Psi po zbytek noci odpočívali. Naslouchali tlukotu svých poplašených srdcí, nalepeni jeden na druhého.

Východ slunce už jim nedal spát. Bylo třeba se napít. Stačilo sejít loučkou do údolí k Ohři. Bon svým citlivým čenichem zkoumal možnosti k lovu. Řeka plná tajícího sněhu přitahovala zvěř. Ucítil stopu divokého králíka, bažanta, ale vše přebil čerstvý pach srnčího.

Vrátili se na kamenný hrbolek, pozůstatek zbořeného stavení. Bon zahlédl na kraji lesa srnu. Napjatě sledoval, kudy se bude ubírat. Štěstí stálo při nich, necítila psy.

Kraťounce zavrčel a vyrazil proti srně. Rotwajler a těžký čuvač ho následovali. Bon byl vysoký skoro jako srna a skočil jí na hřbet, ostatní se věšeli na zadní část jejího těla, ale srna byla mrštná a vyklouzla ze psích tlap jako by nic a zmizela v křovisku na kraji lesa. Tam psi neměli šanci.

Bon zklamaně očichával chuchvalec srsti, který uvíznul v drápech. Nikdy nebyl nucen sám si něco ulovit, ale hladu zažil dost na to, aby byl ochoten jej snášet. Chtějí-li přežít, musí se dostat k potravě.

Další noc se smečka přiblížila k vesnici Hrozňatov.

Oříšci ve dvorech je ucítili a postupně se rozštěkali. Lidé občas vykroukli z oken.

Jenomže tři dny bez jídla učinily své. Hladová zvířata ztrácela ostražitost. Na kraji vísky byla chalupa se zahradou, odkud se nesl lákavý pach.

Střídali se v hrabání. Pitbul a lovecký pes podlezi plot a tesáky rozpárali jemné pletivo. Králíci vyskakovali v hrůze z chatrné boudy přímo do hladových tlam. Ostatní kličkovali ve tmě, hledali na zahradě otvor k úniku, ale za ním číhal Bon a velcí psi.

Sytá smečka se později rozvalila na své mohyle a trávil.

Policie z Chebu měla toho rána nahlášen výjezd ke zničené králíkárně. Pátrání po zdivočelých psech, kteří byli spatřeni ve vsi, a nikdo netušil, odkud se vzali, začalo.